

Дело С-249/06

Комисия на Европейските общности

срещу

Кралство Швеция

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Нарушение на член 307, втора алинея ЕО — Неприемане на подходящите мерки за премахване на несъответствията между двустранните споразумения, сключени с трети страни преди присъединяването на държавата членка към Европейския съюз, и Договора за ЕО — Споразумения в областта на инвестициите, сключени от Кралство Швеция с Република Аржентина, Република Боливия, Република Кот д'Ивоар, Арабска република Египет, Хонг Конг, Република Индонезия, Китайската народна република, Република Мадагаскар, Малайзия, Ислямска република Пакистан, Република Перу, Република Сенегал, Демократична социалистическа република Шри Ланка, Тунизийска република, Социалистическа република Виетнам, Република Йемен и бившата Социалистическа федеративна република Югославия“

Заключение на генералния адвокат г-н М. Poiares Maduro, представено на
10 юли 2008 г. . . . . I - 1337

Решение на Съда (голям състав) от 3 март 2009 г. . . . . I - 1338

Резюме на решението

1. *Производство — Устна фаза на производството — Възобновяване (член 222, втора алинея ЕО; член 61 от Процедурния правилник на Съда)*
2. *Международни споразумения — Споразумения, сключени от държавите членки — Споразумения, предхождащи сключването на Договора за ЕО (член 57, параграф 2 ЕО, член 59 ЕО, член 60, параграф 1 ЕО и член 307, втора алинея ЕО)*

1. Съгласно член 222, втора алинея ЕО генералният адвокат има ролята да представя публично, при пълна безпристрастност и независимост, мотивирани заключения по делата, за които съгласно Статута на Съда се изисква неговото произнасяне. Като се има предвид, че Съдът не е обвързан нито от заключението на генералния адвокат, нито от мотивите, въз основа на които той прави това заключение, не е необходимо да се възобновява устната фаза на производството съгласно член 61 от Процедурния правилник всеки път когато генералният адвокат повдигне правен въпрос, по който страните не са разменили становища, доколкото съдебното решение не се основава на доводи, които последните не са разисквали.

(вж. точки 13 и 14)

2. Държава членка, която не предприема подходящите мерки, за да премахне несъответствията във връзка с разпоредбите в областта на капиталовите трансфери, съдържащи се в споразумение за инвестиции, сключено от нея с трета държава, не изпълнява задълженията си по член 307, втора алинея ЕО.

С разпоредбите на член 57, параграф 2 ЕО, член 59 ЕО и член 60, параграф 1 ЕО на Съвета се предоставя правомощие на някои точно определени хипотези да ограничава движението на капитали и плащанията между държавите членки и трети държави. За да се гарантира полезното действие на посочените разпоредби, е необходимо

мерките за ограничаване на свободното движение на капитали, ако бъдат приети от Съвета, да бъдат незабавно приложени за държавите, за които се отнасят, като сред тях могат да бъдат трети държави, сключили споразумение за инвестиции. Вследствие на това при упражняване на правомощията на Съвета, изразяващи се в едностранното приемане на ограничителни мерки по отношение на трети държави в област, която е идентична или свързана с уредената в предходно споразумение, сключено между държава членка и трета държава, се установява несъвместимост с посоченото споразумение, когато, от една страна, то не предвижда разпоредба, позволяваща на съответната държава членка да упражнява правата си и да изпълнява задълженията си в качеството на член на Общността, и от друга страна, когато това не е възможно и посредством механизъм на международното право.

Присъщите на всички международни преговори срокове, които биха били необходими, за да се обсъди повторно разглежданото споразумение, по естеството си са несъвместими с полезното действие на тези мерки. Последниците от възможността да се използват други, произтичащи от международното право средства като спирането на действието на споразумението, дори денонсирането на разглежданото споразумение или на някои от неговите клаузи, са прекалено несигурни, за да се гарантира, че приетите от Съвета мерки биха могли да бъдат надлежно приложени.

(вж. точки 36—38, 40, 41 и 45)